

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta št. 18
Poštno ček. račun: št. 24/12410

Cena: Posamezna št. L 25
Naročnina: Mesečno L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190

Leto VI. - Štev. 17

Gorica - 29. aprila 1954 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Ženevska konferenca

Zadnji ponedeljek je bila otvorena v Ženevi ob Ženevskem jezeru težko pričakovana ženevska konferenca. Zborovanja se vršijo v veliki posvetovalni dvorani »Palače narodov«, ki je bila sedež že davno pokopane »Društva narodov«.

Za sklicanje ženevske konference so se odločili štirje zunanji ministri na berlinski konferenci. Na tej konferenci bi morale prizadete države razpravljati o korejskem vprašanju ter se sporazumeti o končni usodi Koreje. Znano je, da vlada na Koreji le premirje in da pravi mir med obema nasprotnima strankama še ni bil podpisan. Znano je tudi, da zahtevajo zapadni zavezniki skupno z južnimi Korejci zavežitev Severne in Južne Koreje ter izvedbo svobodnih in demokratičnih volitev. Temu se pa upirajo severni Korejci in njih zavezniki Kitajci, ki jim taka rešitev prav nič ne prija. Ti bi se morda zadovoljili z združitvijo obeh Korej, toda ta združitve bi se morala izvršiti na način, kot ga je predlagal Molotov za Nemčijo, to je najprej združitve obeh Korej, nato odhod vseh tujih sil in šele nato volitve pod pritiskom komunističnih tolp. Da take rešitve južni Korejci in zapadne velesile ne bodo sprejeli, je jasno za vsakega. In zato rešimo lahko brez vsakega pretiravanja, da ženevska konferenca ne bo rešila korejskega vprašanja ter da bosta obe Koreji še nadalje med seboj ločeni in to kljub ponovnim grožnjam Sigmana Rheeja, da se bo taki rešitvi tudi z orožjem uprl.

Toda ženevska konferenca se ni sestala samo zaradi korejskega vprašanja. Štirje zunanji ministri, Dulles, Eden, Bidault in Molotov so se na berlinski konferenci sporazumeli, in to je bil morda najvažnejši uspeh berlinske konference, da bodo na ženevski konferenci razpravljali tudi o vzpostavitvi miru v Indokini. Takrat ni bilo indokitajsko vprašanje še tako pereče, kot je danes, zato so smatrali štirje ministri to vprašanje kot nekaj privesek k prvemu. Zadnje čase pa je ravno indokitajsko vprašanje stopilo z vso silo v ospredje ter zahteva hitre rešitve, ker bi se drugače utegnile razviti v kak večji konflikt na daljnem Vzhodu. In zato bi se morala ženevska konferenca ravno s tem vprašanjem najprej in v prvi vrsti baviti, razen če misli razpravljati o vseh daljnovzhodnih vprašanjih obenem ter urediti enkrat za vedno odnotne skrajno zamotane razmere. Ali se bo to ženevskim zborovalcem posrečilo? Opri na dosedanje izkušnje, ki jih je imel svobodni svet s komunisti, moramo žal reči, da tega ne bodo dosegli.

Vsa zgodovina komunizma dokazuje, da se komunistični voditelji ne mislijo odpovedati svojim dosedanjim imperialističnim osvajanjem. Kdor drugače misli, se bridko moti. Komunizem stremi za svetovno nadvlado in zato je mirno sožitje med komunističnim in demokratičnim svetom, kakor si ga mnogi ljudje zamišljajo, popolnoma nemogoče. Vsako pakiranje s komunisti prinaša svobodnim in demokratičnim narodom le škodo in nesrečo. Kako naj bo namreč mogoče sklepati s komunisti sporazume, če jih pa ti po svoji komunistični morali niso dolžni držati? Komunizem ima svojo lastno moralo, ki je krščanski in tudi zgolj naravnih moralni popolnoma nasprotna. Komunizmu je moralno le to, kar koristi in služi njegovim načrtom; nemoralno pa to, kar komunizmu škoduje. S takim nasprotnikom, ki ne drži dane besede in ne sklenjenih sporazumov

in ki so mu laž in prevara, nasilje in umor dovoljena sredstva, ni mogoče sklepati sporazumov in sploh ne imeti kakega opravka. Takemu nasprotniku le sila imponira. In zato mislimo, da je zamisel obrambne organizacije na daljnem Vzhodu, kot jo je Dulles predlagal, popolnoma upravičena in umestna. Le enoten in odločen nastop svobodnih narodov proti komunističnim osvajalcem bo v stanu zavezati komunistično nevarnost ter vrniti zaslužnjem narodom njihovo prostost.

Ženevska konferenca bo, ko boste čitali te vrstice, že v polnem teku. Kaj bo ta konferenca dosegla, ne more nihče naprej povedati. Ako bi hoteli sklepati po uspehih berlinske konference, bi morali reči, da ne bo prinesla posebnih uspehov. Toda morda se motimo in verujete nam, da bi bili zelo veseli, ako bi se v resnici motili.

Medtem pa postaja položaj branilcev Dien Bien Fuja vedno bolj ne-

vzdržen. Ozemlje, ki ga branijo francoski in vietnamski vojaki, se vedno bolj krči. Hočiminhove čete napadajo skoro brez prestanka najmanj štirikrat šibkejšo posadko, sipljejo nanjo ognjene granate, rižejo pod zemljo ter poganjajo francoske položaje v zrak. Obe letališči sta postali že davno neuporabni, oziroma sta prišli sovražnikom v roke, tako da dobivajo hrabri branilci orožje in hrano in sveže čete le po padalih. Jasno je, da se ta razbita postojanka ne bo mogla več dolgo držati. Da bi ji prišla odkod kaka pomoč, je skrajno neverjetno, kajti Dien Bien Fu je oddaljen od francoskih oporišč kakih tri sto kilometrov. Tudi od deževne dobe, ki se baje že začela, ni mogoče pričakovati posebnih olajšav. Deževna doba bi sicer ovirala dovoz živeža in orožja komunističnim četam, a preprečila bi obenem tudi poseganje francoskega letalstva v ondotne boje. Boj branilcev v Dien Bien Fuju je v resnici »boj brez upa zmage«. Zato tem večja čast hrabrim branilcem, ki se pod vodstvom generala De Castriesa upirajo srditim komunističnim napadom.

Sovjetske zločinske metode

Ni še utihnilo govorjenje o sovjetskem volunskem načelniku v Canberri, ki je prosil avstralske oblasti za zatočišče, in o njegovi ženi, ki so jo avstralske oblasti iztrgale zadnji trenutek iz komunističnih rok, ko je prišel na dan neki drugi, vse hujši slučaj, ki jasno priča, kakih zločinskih sredstev se poslužuje sovjetski režim v boju zoper svoje politične nasprotnike. Gre za slučaj Nikolaja Koklova, kapetana sovjetske tajne policije, ki je bil poslan v Zapadno Nemčijo, da bi umoril voditelja protikomunistične organizacije ruskih beguncev Jurija Okoloviča, a ki se je premislil ter izdal vso zadevo ameriškim oblastem.

Podrobnosti tega slučaja, ki se je izvršil že meseca februarja in ki je sedaj prišel na dan, je razložil sam kapetan Koklov skupno z dvema vzhodnoameriškim policijskima agentoma, ki bi morala umoriti begunskega voditelja Okoloviča pod vodstvom omenjenega kapetana.

Kapetan Koklov je opisal potek dogodka na posebni tiskovni konferenci, ki jo je sklical glasnik Visoke komisije Združenih držav v Bonnu. Koklov je povedal med drugim, da je dobil že l. 1952 nalogo, da mora spraviti v Francijo s poti nekega ruskega begunca, a da se je tej zločinski nalogi srečno izognil. Lansko leto pa je dobil ukaz, da mora umoriti omenjenega Okoloviča. Spoznal je, da ni druge poti, kot izvršiti ukaz, ali pa se zameriti za vedno svojim predstojnikom.

Odločil se je za prvo. Zato se je že meseca novembra lanskega leta podal pod izmišljenim priimkom »stotnika Jegorova« v vzhodni Berlin ter najel tam dva Nemca za svoja pomočnika. Ta dva je odpeljal najprej v Moskvo, kjer sta se izurila v streljanju s samokresom, vodenju avta in v japonski rokoborbi. Medtem je imel Koklov več pogovorov z vodjem oddelka tajne policije Panjuškinom, ki je bil svoječasno sovjetski poslanik v Združenih državah in na Kitajskem. Panjuškin mu je med drugim izdal tudi to, da je bila tako zvana »renska operacija«, ki bi morala likvidirati voditelja protisovjetskih beguncev, zaukazana od tov. Kruglova, Berjevega naslednika v notranjem ministrstvu, ter odobrena od Centralnega komiteja sovjetske komunistične partije.

Iz Moskve se je podal Koklov z obema pomočnikoma najprej v Budimpešto in od tam s ponarejenimi potnimi listi v Avstralijo, kjer pa ga je polkovnik Sergij Okun opozoril, da Moskva ne želi, da bi se med berlinsko konferenco izvršil v Nemčiji kak političen zločin. Bilo je to neposredno pred berlinsko konferenco.

Nekako mesec pozneje je zapustil Koklov Dunaj ter dospel 17. februarja skozi Italijo in Švico v Frankfurt ob Meni, kamor sta prišla nekoliko pozneje tudi njegova dva pomočnika. Potrebno orožje jim je poskrbel neki sovjetski diplomat. To orožje je bil poseben samokres, podoben na zunanjo cigaretni dozi, iz katere je molilo, če je bila odprta, 23 cigaretnim koncem podobnih nabojev. Samokres je bilo mogoče sprožiti s pritiskom na poseben gumb. Naboji so bili majhnega kalibra in dum-dum, to je taki, ki se razleže v rani. Poleg tega se dajo ti naboji napolniti s strupom, ki bi mogel umoriti do sto oseb. Najbolj zanimivo pa je, da je strel iz tega samokresa popolnoma neslišen ter brez vsakega dima in vonja. Z njim se da streljati z največjo gotovostjo na daljavo osmih metrov, ne da bi bilo treba vzeti roke iz žepa. S tem orožjem, ki je bilo izgotovljeno v prvi vrsti za sovjetsko tajno policijo, bi moral kapetan Koklov umoriti nezadržanega protikomunističnega voditelja Jurija Okoloviča.

Toda Koklov se je med tem že premislil. Podal se je k Okoloviču, ki bi ga moral ubiti, ter mu izdal namen svojega prihoda v Zapadno Nemčijo. Skupaj z Okolovičem sta se podala 20. februarja na ameriško poveljstvo, kjer je prosil Koklov zase in za oba svoja pomočnika za politično zatočišče. Še prej pa je obvestil o svojem načrtu svojo ženo v Rusiji ter poskrbel, da bi se sovjetske oblasti ne mogle maščevati

nad njo in nad njegovim triletnim otrokom.

Da je dal kapetan Koklov ameriškim oblastem vse mogoče informacije o sovjetski tajni službi, ni potrebno posebej poudariti. Poudariti pa je treba, da je ta slučaj, ki se bere kot kaka pravljica, a o čigar resničnosti so se ameriške oblasti v teku zadnjih dveh mesecev popolnoma prepričale, nov dokaz, kako nemoralna in naravnost zločinska so sredstva, ki se jih poslužuje sovjetska tajna policija zoper svoje idejne nasprotnike. Toda slučaj Petrova v Avstraliji in slučaj Koklova v Zapadni Nemčiji dokazujeta še nekaj drugega. Dokazujeta, da se dobijo tudi v Sovjetski zvezi in celo med njeno tajno policijo ljudje, ki so spoznali vso lažnivost in propalost sovjetskega režima in njegovih metod in ki bi se, ako bi mogli, odločili tudi oni za zapadno svobodo in demokracijo.

Prelom med Rusijo in Avstralijo

Zaradi Vladimira Petrova in njegove žene, ki sta si za velikonočne praznike izbrala svobodo, je prišlo med Sovjetsko zvezo in Avstralijo do prekinitve diplomatskih odnosov. Sovjetska zveza je dala zapreti svoje poslanstvo v Canberri, obenem pa je naročila avstralskemu poslanstvu in njegovim sodelavcem, naj zapustijo Sovjetsko zvezo v teku treh dni.

Pred prvo svetovno vojno je pomenila prekinitev diplomatskih odnosov navadno vojno, dandanes take prekinitve niso več tako nevarne. Tako je Sovjetska zveza še nedolgo tega prekinila svoje odnose z izraelsko državo, a jih je pozneje zopet upostavila.

Mnogi so mnenja, da je Sovjetska zveza prekinila svoje odnose z Avstralijo samo zaradi tega, da bi zabilala veliki moralni poraz, ki ga je doživela z afero Petrova in njegove žene, ki sta si izbrala svobodo in ki bosta marsikaj razkrila o sovjetski volunski službi v Avstraliji. Zato je povsem razumljivo, da poskušajo sovjetske oblasti potek cele zadeve čisto drugače prikazati.

Takoj v začetku so trdile sovjetske oblasti, da je bil Vladimir Petrov ugrabljen in po sili odpeljan, toda že čez nekaj dni so začele trditi, da je zbežal, ker je poveril na poslanstvu precejšnjo vsoto denarja. Podobnih obtožb so se Sovjeti že večkrat poslužili.

Tudi glede žene Vladimira Petrova zagovarjajo stališče, ki ne odgovarja resničnemu poteku dogodkov. Trdijo namreč, da je bila žena sovjetskega uradnika primorana opustiti svoj povratek v domovino. Resnica pa je seveda čisto drugačna. Ženo so s silo zadrževali na sovjetskem poslanstvu ter ji lagali, da je njen mož mrtev. Šele na letalu je zvedela za resnico ter zaprosila za politično zatočišče, oziroma za pravico, da bi mogla ostati pri svojem možu.

Cerkev svetovnega miru

Sestega avgusta ob deveti obletnici, ko je padla atomska bomba na japonsko mesto Hirošima, bodo posvetili novo cerkev Svetovnega miru. Slovesnosti se bo udeležil tudi cesarjev brat princ Takamatsu.

Sveti ogenj

V soboto prvega maja bo škof v Lurdu hlagoslovil sveti ogenj. Bakle, ki jih bodo prižgali pri tem svetem ognju, bodo ponesli po vseh evropskih deželah in celo v Malo Azijo. Upajo, da bodo plamenico lahko ponesli tudi v Jeruzalem.

Poživimo našo politično organizacijo!

Krščanska stranka goriških Slovencev je bila ustanovljena že leta 1946. Leta 1947 sta obe nekomunistični skupini, to sta krščanska in napredna, ustanovili skupno »Slovensko demokratsko zvezo«, ki pa sama zase ni stranka, temveč le povezava dveh samostojnih skupin za skupne nastope. Do tu je vse prav in dobro. Takrat je bila Fronta še gospodujoč faktor v deželi. Podrobno delo na terenu je bilo zelo oteženo.

Od tistih dob se je pa položaj popolnoma spremenil. Danes je »Demokratska zveza« naša najmočnejša politična grupacija. Nekdanji vsemogočni frontaši so se razcepili na dve nasprotni si struji: kominformistično in titovsko. Kominformistična struja drži trdno svoje postojanje, titovska pa propada iz dneva v dan. Da bi se ti poslednji rešili popolnega razpada, skušajo na eni strani razbiti enotnost slovenske protikomunistične organizacije, na drugi strani pa mrzlično delujejo na tem, da bi svojo organizacijo preosnovali. Bistveno je pri tem le dvoje dejstev. Demokratično fronto Slovencev hočejo preleviti v Socialistično fronto Slovencev in novo Socialistično fronto hočejo nasloniti na ravno tako brezpomembno italijansko komunistično skupnico CUCCHI-MAGNANI.

Prelevitev naših frontašev v socialiste bi utegnila škodovati kominformistom, nam pa le koristi, ker je tako Fronta našim najbolj trdoglavim kalinom vendur pokazala svojo rdečo barvo.

Našim titovcem se je hotè ali nehotè proces razvijal takole:

Prva doba: Osvobodilna fronta (to je bila vaba).

Druga doba: Demokratska fronta Slovencev (to je bila vaja).

Tretja doba: Socialistična fronta Slovencev (to je prehod).

Prva dva naslova sta vabila in vzgajala kaline približno pod vsakim naslovom po pet let. Če prisodimo še temu poslednjemu naslovu nadaljnjih pet let životarjenja, bomo dobili leta 1959 končno Komunistično fronto Slovencev, ali pa sploh samo Komunistično fronto.

Tem skrajno škodljivim žonglerjem nasproti je treba poživiti trdno in tesno povezano organizacijo katoliških Slovencev na Goriškem.

Kako si to predstavljamo?

Po vseh naših vaseh je treba dosedanje zaupnike povezati v organizirane skupine in jih dobro poučiti o našem programu v narodnih, verskih in socialnih zadevah.

Kjer to zaupništvo ne obstoja, ali pa ne deluje, ga je treba takoj ustanoviti.

Vsi naši ljudje morajo priti do spoznanja, da so titovci ali pa kominformisti čistokrvni komunisti iste kakovosti, četudi različne pasme. Vsi naši ljudje morajo tudi spoznati, da so poskusi, kakor v tržaški SKSZ, skrajno škodljivi naši načelnosti in zato tudi odpornosti.

Te naše organizirane skupine se morajo zavedati, da je komunizem naša verska in narodna ter socialna poguba.

Treba je, da naše ljudstvo spozna potrebo odločitve:

1. komunisti ne morejo našemu ljudstvu ohraniti narodnosti;
2. komunisti ne morejo našemu ljudstvu ustvariti blagostanja;
3. komunisti so grobokopi naše vere in morale.

Tisto, kar prodaja po naših vaseh tovariš Nanut, je ta komunizem, ki ga pa več ali manj še skriva pod firmo socializma, ali pa še tega ne, kakor pač pozna in ocenjuje svoje kuppe.

Temu šarenju in slepmišenju je treba napraviti konec! Komuniste, pa zdaj ste že toliko napredovali, da se vsaj za socialiste oklicujete! Poživimo vse naše krščanske može in fante v mestu in po vaseh:

Na noge! Organizirajte se!

Mi ne plačujemo ne tajnikov ne predsednikov ne pevovodij!

Slovenski može in fantje, vaše plačilo je le vesela zavest, da služite ljudstvu v prid in Bogu v čast.

SKUPINA ZAVEDNIH FANTOV

ne bo nikdar rešil tujega jarma in umazane navlake, ki se je nabrala po naših vaseh. Pametno bi bilo, da bi se starši najprej informirali, ali je igra ali film za vse. Potem bi bilo dobro, da bi se v odbor našega »Društva« sprejelo ljudi, ki ne mislijo vsi na enak način, a so vsaj ravno toliko pošteni kakor tisti, ki vsi enako mislijo. Društvo ni in ne sme biti monopol ene stranke, ampak služiti mora vse vaščanom ne glede na politično mišljenje.

Novi sv. Anton

Začeni z Veliko nočjo smo imeli pri Novem sv. Antonu Marijin teden. Brez hrupa se je vršila duhovna obnova po geslu: Odrveni se od greha in obrni se k Bogu, in se je zaključila z naročilom: Vedno se v molitvi pogovarjaj z Bogom!

Spored je bil srečno izbran; zgodnje jutranje pobožnosti so se lahko udeležile služkinje, ki drugače niso proste; za žene in matere, ki so ob drugih urah zadržane z družino, je bil v župnijski dvorani popoldanski govor; večerni govor pa, zaradi pozne ure, ob 20h, ko navadno cerkev že zapro, ni mogel biti nikomur v nadlego.

Udeležba je bila s strani žensk kar zadovoljiva. Nekaterim se je čudno zdelo, da se je udeleževalo duhovne obnove tako malo moških. Treba pa je pomisliti, da od leta 1921 pa do 1945 ni bilo pri Sv. Antonu nobene javne slovenske službe božje in da je bilo po italijanski zmagi v Abesiniji prepovedano zbiranje moške Marijine družbe, ki se je vedno vršilo popolnoma zasebno v zaprtih prostorih. Splošno je pa znano, da je moške težko pridobiti za cerkev, ker se je z nami tako ravnilo. Tako se sedaj izgublja v komunizmu in versko in moralno propadajo. Gotovo bi se dalo še marsikaj rešiti, če bi imeli večkrat podobne pobožnosti, kakor smo jih imeli te dni, ker je tista 10 minutna pridiga ob nedeljah za sedanje mestne razmere vse premalo. Kako bi se povzdignilo versko življenje, če bi imeli kake govore v postu, v maju, na prve petke. Udeležba šoli odrasle mladine se je marsikomu zdelo prepičla. A če očetje niso verni in če so matere mlačne pač tudi od otrok ni veliko pričakovati. Zato prosimo merodajne čimtelje: Dajte nam več duhovne hrane, vsaj enotedensko duhovno obnovo vsako leto.

Izvoljena devica

Tak naslov nosi igra, ki smo jo gledali na odru Marijinega doma v ul. Risorta na lelo nedeljo. V okviru prireditve v proslavo marijanskega leta je ta uprizoritev dijakinj, članic Slov. dijaške zveze v Trstu, prav pohvalno uspela. Zadovoljni smo bili tako z mladimi igralkami kot tudi s petjem, ki je spremljalo igro. Glasbene vložke je pripravil g. prof. M. Filej.

Gledalcem je ugajala tudi vsebina igre, saj je borba med krepostjo in grehom enako aktualna v času, ko raste v Sveti deželi Marija, kot danes. Ko se je s 3. dejanjem oder zaprl, občinstvo kar ni hotelo verjeti, da je igra že konec, kar še 4. in 5. dejanje so želeli.

Ge. Stani Oficijevi, ki je igro s toliko ljubeznijo režirala, izreka vodstvo Slov. dij. zveze iskren Bog plačaj. Na jesen pa na svidenje pri nekoliko večji igri, ki bo prikazala zmago Marije v življenju sodobne dijaške mladine.

OPOZORILO

Prispela je 4. štev. »Duhovnega življenja«.

Sv. Barbara nad Miljami

V miljskih Hribih se je prebudila pomlad. Tako lepo je te dni hoditi med cvetjem in zelenjem naših nasadov in se ozirati čez sinje morje in Trst v daljave.

Toda pomlad se je prebudila tudi v mnogih sreih naših ljudi. Že leta in leta ni bilo v cerkvi sv. Barbare pri Korošcih toliko ljudi kot letos za Veliko noč. Od četrtega po Veliki noči do bele nedelje pa smo imeli v naši vasi Marijine dneve. Zjutraj je bila vsak dan sv. maša, zvečer pa blagoslov s pridigo. Govoril je bogoslovni

profesor iz Trsta dr. Lojze Škerl. Udeležba pri večernih govorih je bila prav številna in je dokazovala, kako tudi naši ljudje v Hribih ljubijo Marijo in hrepene po duhovni obnovi, ki dušam prinaša moč in veselje do življenja. Dokaj vernikov je v teh dneh opravilo tudi svojo velikonočno dolžnost. Od zaključne nedeljske sv. maše s skupnim sv. obhajilom so prisotni z enim sklepom odhajali na svoje domove: vsako nedeljo se bodo kot ena družina zbrali pri sv. maši. Najsvetejša daritev bo vsem dajala moč, da se bo v njihovih dušah vse bolj razcvetela verska pomlad.

Z G O R I Š K E G A

SLOVENSKO KATOLIŠKO PROSV. DRUŠTVO V ŠTEVERJANU
proslavlja
1. maj
„DELAVSKI PRAZNIK“
Nastopa vsa dežela: ŠTEVERJAN, RUPA, JAMLJE, SOVODNJE, PEVMA.
Dramski odsek SKPD iz Gorice nam bo nudil smeha s Čehovo veseloigro
„SNUBAČ“
Pričetek ob 16h.
KORIERE bodo vozile: iz Jamelj ob 14h, iz Doberdoba ob 14.15, iz Sovodenj ob 14h, iz Rupe ob 14.15. — Vse te korriere vozijo skozi Štandrez. — Iz Gorice pa bo vozila s Travnika ob 15. in 15.30.
V slučaju slabega vremena bo prireditev naslednji dan.
Na svidenje v števerjanskih borovcih!

PIREDETEV V RUPI
V nedeljo dne 2. maja 1954 bodo dekleta večernega tečaja iz Rupe uprizorile lepo trodejanjo
„VARVARA“
Igra bo na dvorišču rupenske šole. Začetek točno ob 19.30 uri. Pohirali se bodo prostovoljni prispevki. Vsi prijazno vabljeni.
NB! V primeru slabega vremena se igra prenese na naslednjo nedeljo.

Koliko je bilo davčnih prijav v Gorici
Davkarija goriške občine je prejela do 31. marca 6.647 davčnih prijav, kar pomeni rahel porast v primeri z lanskim letom, ko je znašalo število prijav 6.441.

Šmarnična pobožnost v Gorici
V Gorici bo letos šmarnična pobožnost zjutraj ob 6h v stolnici, zvečer ob 8h pa pri Sv. Ivanu. Tu bo pridigal č. g. Jože Vidmar. Ene kakor druge šmarnice bodo letos posvečene Mariji brezmadežni.
Marijina družba bo imela sklep vzornega tedna v nedeljo ob 4h.

Dol
V znani in ugledni družini Frandolič pri Mikulih, št. 41, praznujejo pomembno slovesnost; preteklo bo namreč 50 let, odkar je takrat mladi — a še sedaj čvrsti Jožef

pripeljal k hiši za svojo zakonsko družico Ivano Pahor iz Nove vasi. Zato bo v soboto v domači cerkvi zahvalna zlatoporočna sv. maša. K temu lepemu prazniku prav iz srca čestitamo uglednim zlatoporočencema, saj sta v svojem poštenem in krščansko-vzlednem življenjem vedno uživala toliko spoštovanja, da je naš zlatoporočenec pred vojno dosegel celo čast opatjeskega župana. Bog naj ju ohranja še dolgo med nami.

Rupa
Preteklo nedeljo so v Rupi slovesno praznovali god sv. Marka. Lepa je rupenska vasica in prijazni so ljudje, ki tam prebivajo. Na vzvišenem prostoru stoji lepa cerkva sv. Marka, ki je srce tej vasi in središče, kjer se Rupenci v obilnem številu shajajo vse nedelje in praznike v letu. Prav tako so se zgrnili v nedeljo na god sv. Marka. Zjutraj so imeli običajno procesijo po vasi, sledila je potem ob 10h sv. maša, popoldne pa še blagoslov.
Ko je za deseto uro odjeknil vesel glas zvonov, je g. župnik stopil k oltarju pred svoje vernike. Prebral jim je sv. evangelij ter jim v jasnem in klenem govoru nudil bogato pričevanje dokazov Jezusovega vstajenja od smrti, vstajenja, na katerem sloni vsa naša vera in trdno upanje, da bomo tudi mi dočakali vstajenje. Med sv. mašo, ki je sledila, je mnogoštevilni cerkveni zbor izvajal lepo Gallerjevo mašo v čast sv. Alojziju. Ubrani glasovi ter spretna roka organista g. N. Pavletiča so z lepim izvajanjem precej težke maše zelo

povzdignili prazniško razpoloženje vernikov, ki so zbrano in pobožno sledili opraviilu sv. maše.

Ob tej priliki moramo še posebej pohvaliti pevce, ki se zvesto držijo cerkvenega petja. Vemo pa, da prepevajo tudi narodne in gojijo slovensko petje sploh, saj smo jih že večkrat slišali z radia Trst II. Nemala zasluga gre za to neumornemu organistu g. N. Pavletiču, ki se ne ustraši nobene žrtve, samo da bi s svojo disciplinirano »armado« pevcev vedno častno obdržal visoki napredek v cerkvenem in narodnem petju.

Moramo omeniti, da je bil med sv. mašo »sofer« za pevce. Tudi preč. g. župnik je pridal zraven v imenu cerkve izdatni prispevek, za kar so mu pevci gotovo hvaležni.

Popoldne po končanem blagoslovu so pevci po običajni navadi imeli svojo pevsko južino, ali kot jo sami nazivljejo, »firtaljo«. V prijateljskem veseljem razpoloženju so pevci použili to znamenito rupensko »firtaljo«, jo zalili z rujnimi vincom in jo ovili v venček narodnih in umetnih pesmi, da je bila tem slajša in prijetnejša. Tako dostojno znajo Rupenci praznovati god sv. Marka, za kar smo jim pravzaprav nekoliko nevoščljivi. Pa vsekakor, čast, komur čast! Mi pa jih bomo skušali posnemati. M.F.

Števerjan

Minili sta komaj dve leti, odkar zemlja pokriva truplo Alfonza Cigliča, ko naznanjamo žalostno vest, da je v soboto dne 24. t. m. preminul njegov brat Stanko. Zavrtna bolezen je obema v kratkem času razjedela mlado življenje, Alfonza v dvaindvajsetem letu, Stanka pa v osemindvajsetem letu starosti.
V nedeljo smo pokopali na števerjanskem pokopališču dragega Stanka. Na tej

zadnji poti ga je spremljalo lepo število Števerjancev, posebno mladine. Cerkveni moški pevski zbor mu je zapel zadnji pozdrav. Domačim pokojnega Stanka naše iskreno sožalje!

Se drugo vest naznanjamo, ki je gotovo povečala žalost domačim in vsem zavednim Števerjancem, da ni bil še zasut grob mladenci, ko je niti dve stoč metrov od nje-ga že zasvirala godba tistih, ki so se pred par meseci pohujševali, ker je g. kaplan predvajal šolski film v šolskih prostorih. Ali ste se, tovariši, voditelji »Prosvetnega društva« v Števerjanu (če se da še sploh tako imenovati), oddolžili pokojnemu Stanku Cigliču tako, da ste povabili števerjansko dekleta, da so se v istih belih oblacihih, s katerimi so spremljala žalostni sprevod, vrčela na vašem »prosvetnem« plesu ponoči v noč?!

Pometite najprej pred svojim pragom in ne metajte svojih smeti na prag drugih!

V soboto dne 24. t. m. sta se poročila g. Slavko Klanjšček z gđ. Vido Graynar iz Števerjana. Novoporočencema obilo sreče in blagoslova!

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!
Zobozdravnik
Dr. STANISLAV PAVLICA
v via Rittmeyer štev. 13
sprejema od 9 - 13 in 17 - 19
Telef. št. 31813 TRST Telef. št. 31813
Odgovorni urednik: Stanko Stanič
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Veliko izbiro dobrega in modernega blaga za moške obleke ima po zelo ugodnih cenah
Foderami A. Pertot
TRST - Ul. Ginnastica 22 - Tel. 95-998

OBVESTILO
TVRDKA G. KERŽE
TRST, Piazza San Giovanni št. 1 - Telefon 35-019
ki obstoja in deluje nepretrgoma že 88 let v solidnem in neumornem delu, je na željo svojih cenjenih odjemalcev
USTANOVILA
oddelek za izvoz darilnih paketov z raznovrstnim blagom za Jugoslavijo in ostale države, ki že deluje v polnem obsegu.
Vsi, ki niste bili do danes obveščeni o našem novem poslovanju in želite svojim sorodnikom in prijateljem pokloniti kakršnokoli darilo, kakor: živila, tekstilno blago, radiospremjelnike, glasbila, pisalne, šivalne ali pralne stroje, električne sesalce za prah, električne hladilnike - Frigidexes, štedilnike na drva, plin ali elektriko, nerjaveč namizni pribor, porcelan, bicikle, motoscooters itd, itd., Vas vljudno vabimo, da se zglasite osebno ali pisмено pri nas na zgornjem naslovu.
Postreženi boste točno, po konkurenčnih cenah in s kvalitetnim blagom!

Vsi kupujte srečke za Katoliški dom v Gorici!

Andrejčka, skozi motna steklena vrata iz kuhinje je sijala medla luč mračnega jutra. Ključ se je zavrtel v vratih, po gladkih ploščah na hodniku so zacingljale ostroge in sablja. Bil je stotnik, ki se je vrnil domov.
»He, kdo si ti?« je zarenčal nad Andrejčkom, ki je bil vstal s svojega sedeža.
»Pomagaj vam bom, da se slečete!« je odgovoril mirno Andrejček.
»To boš pomagal vragu! Jaz te bom že navadil hoditi in klicati! Kdo je tvoj gospod, jaz ali moja žena. Kdo, te vprašam, ti ušivec?«
»Obale«
»H kompaniji boš šel, ti pes, da boš vohal smodnik. Rusi bodo nasekali guljaž iz tebe, kanalja. Ne boš se več pretegoval brez dela po hodniku.«
Ko je to govoril, besedo za besedo, se kajke, kakor bi poveljeval na vezbališču, je zmetel čepico, sabljo, rokavice in zapustnice po vrsti v kot in odšel nato hrupno v sobo. Vrata je pustil za seboj odprta, da je Andrejček lahko gledal za njim. Ko je prišel do mize, je brenil stol, da je zaropotal na tla. Tedaj so se odprla vrata iz spalnice, kjer je ležal Otonček, in gopa je stopila na prag. Vsa lepa je bila

z bledino prečute noči na licih in sledovi solz v očeh.
»Oton!« je kriknila.
»Ušive babe delavcev hodijo klicat svoje može tako kakor tila je hropel stotnik in se zibal ob mizi.
»Bodi človek, Oton!« je sklepala gospa roke pred možem.
»Pokazal bom tebi in onemu ušivecu!« Sklonil se je k tlom in pobral pasji bič izpod mize.
Gospa je omahnila proti vratom, Andrejček pa je vstopil polahko kakor po prstih za gospodov hrbet.
»Andrejček, gospe ne boste topli!«
Tedaj je stotnik zdivil. Obrnil se je in zamahnil. Andrejček se je izognil, zgrabil za bič, mu ga izvil iz rok, prelomil na dvoje in ga vrgel na hodnik. Ko je stotnik hvalil s pestmi nadenj, ga je Andrejček zgrabil za obe zapestji in ga z železnimi rokami vlekel proti drugi sobi.
»Bog, Andrej! Ne, ne!« je viknila gospa.
»Spat ga položim!« je dejal Andrejček.
Stotnik se je zleknil na tla. Andrejček ga je vzdignil in po prstih odnesel v drugo sobo. Tam ga je položil na divan, kjer je obležal kakor mrtev.

Na vratih je stala gospa smrtnobleda od strahu in gnusa.
»Naspi se in dobro bo!« je dejal tiho, odšel in zaprl za sabo.
Ko je korakal po jutranjih praznih ulicah proti vojašnici, je mnogo mislil.
— Nekaj mora biti med njima. Do danes nisem vedel, vendar sem imel vsak dan pred očmi. Bogve da so čudni ljudje tudi med visoko gospodo!
Ko je stopal po hodniku v vojašnici proti svojim prostorom, ga je srečal Krapežev Tone, ki je imel tisto noč službo in je fante budil iz sna.
»Andrejček, vojska bo!« ga je pozdravil.
»Naj bo! Ljudem se godi predobro... To noč sem videl začetek!« je mrmral in stopil v svojo sobo, da leže za trenutek na svojo slamnjačo.
*
Tisti dan se je Andrejček odpravil šele popoldne na stanovanje svojega gospoda. Bil je prepričan, da gre zadnjič tja in da ga popelje pot nazaj naravnost v zapor.
Ko je stopil v stanovanje, sta psa veselo poskočila, se vzpenjala po njem in mu lizala roke. Otresel se ju je in potrkal na vrata v sobo.

Odprla mu je sama gospa.
»Prišel sem, gospa!« jo je pozdravil Andrejček tako vsakdanje, kakor bi ne bil preživel pretekle noči in bi ne bil videl njenega gorja.
»Nikoli ti ne pozabim tega, Andrej!« je dejala gospa in mu ukazala, naj gre h gospodu v sobo.
Vstopil je in ugledal gospoda stotnika, ki je ležal na divanu, kamor ga je bil položil tisto jutro. Kadil je cigareto in strel v strop. Niti zganil se ni, ko je Andrejček pred njim udaril s petami in zaprosil: »Gospod stotnik, pokorno prošim, ali smem zopet h kompaniji!«
Po teh besedah je čakal skoraj minuto in napeto gledal gospodu v obraz, ki je bil od prečute noči zelenkastorumen.
Ker ni bilo odgovora, je Andrejček zopet začel: »Pokorno prošim...«
Tedaj je stotnik vrgel po bliskovo ogorak cigarete stran, se dvignil in pogledal svojega slugo: »Po vsej pravici bi moral takoj v zapor, kanalja. Gospa je prosila zate. Njej se zahvali, če ostaneš, kakor si!« Umolknil je nenadoma in opazoval učinek svojih besed.
»Pokorno prošim, h kompaniji bi rad!« je mirno ponovil Andrejček, a v njem je

vse kričalo: — Hinavec si, moj gospod, in z lajanjem hočeš skriti svojo sramoto! -
»Pri meni ostaneš, dokler bom hotel jaz! Izbegniti bi mi rad, a ne boš. Z menoj pojdeš v Galicijo in tam se pokorščino na las natanko. Jaz sem tvoj gospod in zapovednik. Če ne boš ubogal, dobiš kroglo v glavo! Razumeš? Marš! — Jutri zjutraj se javi kakor navadno ob sedmi in pojdeš s kuharico na trg!«
Stotnik je legel in se obrnil v steno. Andrejček pa se je brez besede okrenil in šel iz sobe. Zdaj je verjel, da bo res vojska.
Tiho se je splazil na ulico.
Svet se mu je zdel neskončno pust; do večera je hodil po mestu in gledal v vsa okna; vsa zabavišča z vrtiljaki, gugalnicami, bučevo muziko je obhodil, na tarčo je streljal pol ure; po predmestnih gostilnah je pil in iskal tovarišev — zaman; nekaj je grizlo kakor črv v njegovem srcu.
Ko je v kantini zapil zadnje svoje kracarje in kričal, da se ne boji samega vraga, mu je zvenelo v ušesih še vedno: »Jaz sem tvoj gospod in zapovednik! Če ne boš ubogal, dobiš kroglo v glavo!«
(Se nadaljuje)